

det er 6 Timer, fordi der inden den Tid i Reglen maa forudsættes at indtræffe saadanne Forandringer, at allerede disse i mange Tilfælde ville kunne være afgjørende. Jeg vilde derfor tilraade det ærede Thing at forkaste Forslaget under Nr. 1 og lade disse 6 Timer staae. Den Grund, der blev anført for Forslaget, forekommer mig at være høist ubetydelig. Det var den, at naar Døden var indtraadt om Aftenen, vilde det kunne forhindre vedkommende Efterlevendes Rattero, naar de ikke før efter 6 Timers Forløb maatte tage Eiget ud af Sengen. Det forekommer mig høist utroligt, om den Efterlevende, som har deelt Seng med den Afdøde — thi har han ikke gjort det, saa vil han jo meget godt kunne komme til Ro, fordi den Døde skal ligge i 6 Timer, idet det jo ikke er forbudt at lade en Død ligge længere — om den Efterlevende, som har deelt Seng med den Afdøde, som har staaet i saa nært Forhold til den Afdøde, skulde kunne ville begive sig til Ro i de første 6 Timer, efterat Døden er indtraadt. Forholdet maatte ialfald have været meget lunken mellem den formodede Afdøde og den Efterlevende, naar denne ganske rolig skulde gaae tilfjængs samme Nat, som Dødsfaldet var indtruffet om Aftenen. Denne Grund kan jeg derfor slet ikke finde at være af den Natur, at den bør tages til følge. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lægernes Stilling i det Hele taget til denne Lov vilde jeg meget sætte Pris paa, at man lod Udkastet i saa Henseende blive, som det er. Det, man vilde efterstræbe, naar der ikke var altfor store praktiske Bankekligheder derved, vilde jo være, at alle Eighn skulde foretages af Lægerne. Det vilde være det Rette og det, man maatte komme til, naar ikke Vocaliteterne forhindrede det. Naar man nu ikke kan faae dette, som var det rette, saa forekommer det mig, at man ialfald bør vælge det, naar det maa erkjendes, at der ikke i Afstanden er nogen absolut Hindring for Vedkommende for at faae det. Der kan være forskjelligt Skjøn om, hvorvidt en Sjerdingvet er en passende Afstand, men i det Hele taget selve Sagen at faae Lægen til at foretage Synet, hvor det kan lade sig gjøre, forekommer mig at være Hovedsagen, og jeg skulde

derfor meget ønske, at man vilde lade denne Deel af Lovforslaget blive uberørt. Jeg har fra den Tid, jeg indbragte Lovforslaget, og siden paa dets videre Vej holdt paa den Mening, at det burde være et borgerligt Ombud at være Eighnsmand, og jeg har ikke forandret Mening i saa Henseende. Mig forekommer det, at man uden Betænkelse kan gjøre det til et borgerligt Ombud, navnlig naar det bestemmes saaledes, som i Forslaget under Nr 7 er foreslaaet, hvorefter den, der i 3 Aar har været Eighnsmand, er stiftet paa ikke hurtig og maaffee slet ikke at faae overdraget en saadan Post igjen. Jeg har været bange for, at hvis Ingen kunde blive Eighnsmand, uden naar han frivillig, altsaa paa Forespørgsel fra vedkommende Politimester, gif ind derpaa, vilde Bestillingen blive overdragen Mænd, som satte særlig Pris paa denne Rigsdaler eller disse fire Mark, hvad det nu bliver, og jeg troer, at det ikke vilde være heldigt, om de bleve Eighnsmand, som satte særlig Pris paa at blive det for Betalingens Skyld. Dette er egentlig, hvad jeg har at sige om Vædringsforslagene. Jeg skal slutte mig til det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgfreds (M. Andersen), naar han sagde, at § 1 traf en Bestemmelse, som ikke habdes nu, og som det var ønskeligt at faae. Dette anfører jeg overfor de ærede Medlemmer, som have meent, at Loven ikke vil medføre stor Nytte, naar dens Bestemmelser om Eighns Udførelse paa Landet forandres. Men en anden Bestemmelse, som jeg sætter endnu høiere, er Bestemmelsen i § 4 om den Fremgangsmaade, Eighnsmandene skulle følge, og navnlig det, at de skulle afgive en skriftlig Erklæring om, at de have synet Eiget, at de have fundet stiftre og utvivlsomme Tegne paa virkelig Død, og hvilke disse ere. Deri søger jeg den største Garanti for, at Eighnsmandene virkelig opfyldte deres Pligt, saaledes som man forudsætter, at de bør opfyldte den; thi de ville ikke kunne — skriftlig vel at mærke — udtale sig om, hvilke disse umistjendelige Tegne paa Døden ere — om hvis Tilstedeværelse de have overbeviist sig — uden at de virkelig have synet Eiget og derved bestemt lagt Mærke til, hvilke disse Tegne ere. Jeg har lagt Vægt paa, at